

ПРОСТО ЕДНА ЖЕНА

В синята нощ, с вятъра луд,
дъх на парфюм и огърлица,
спря се до мен, бяла от студ
- просто една жена.

Влезе в сърцето ми
нейният зов,
как и защо не разбрах,
жаден съм още за глътка любов
тази съдба (си) избрах.

Тя ме покри, като вълна,
шепот на дъжд, сянка на птица,
сякаш на сън влезе жена
- просто една жена.

Всичко край мен
се завъртя,
аз ослепях,
щом влезе тя.
Беше миг, беше вик.
Всичко край мен
промени,
моите дълги дни.

Тъжни очи с цвят на море,
волни коси с цвят на пшеница,
и шепа смях пак ще ме спре
- просто една жена.

Живко Колев